

DOLŇÁČIK

ZŠ Obchodná 5, Sečovce

2015/2016

Druhé vydanie

ROČNÍK: 19.

Vychádza občasne

Obsah:

Kúzelný karneval	s. 3
Deň komplimentov	s. 4
Jazyková poradňa	s. 5
Lyžiarsky výcvik	s. 6
Medzinárodný týždeň priateľstva	s. 7
Svetový deň vody	s. 7
Rozhovor s novým učiteľom	s. 9
Vlastná tvorba	s. 10
Zaujímavosti z diania na našej škole	s. 16
Zasmejme sa	s. 18

Redakčná rada : Šéfredaktor – Korytko, D., Redakčná rada: predseda – Popovič, J. Členovia: Ďuricová, K., Košková, S.

Vydáva: ZŠ Obchodná 5, Sečovce ako Občasník
Pedagogický dozor: Mgr. I. Ujhelyiová

Kúzelný karneval

Kúzelný karneval plný smiechu a zábavy s kúzelníkom Wolfom zažili 29. januára 2016 žiaci 1. – 5. ročníka, ktorí sa po prevzatí vysvedčenia obliekli do karnevalových masiek a presunuli do slávnostne vyzdobenej telocvične.

Karneval sa začal interaktívnou magickou show kúzelníka Wolfa, prepojenou s jedinečnou bruchovraveckou show v štýle Jeffa Dunhama. Veselé

zvieratko zaručene pobavilo detské publikum. Po nej kúzelník Wolf naučil deti sériu jednoduchých, avšak veľmi zábavných tancov z celého sveta (Minidisco). Tanečná časť karnevalu bola prepojená pásmom súťaží, prehliadkou masiek a tombolou. Tento rok organizátori karnevalu vďaka sponzorom najmä z radov rodičov pripravili pre deti 45 cien. K nim pribudli ešte ocenenia získané v zbere papiera, ktoré si najusilovnejší zberači slávnostne prevzali z rúk riaditeľky školy Mgr. Márie Kešeľovej a zástupkyne 1. stupňa Mgr. Ivety Bačovej.

Žiaci sa veľmi potešili tejto akcii. Bol to pre nich rozprávkový deň a každá maska bola odmenená sladkou odmenou.

Tešíme sa na skvelú zábavu s kúzelníkom Wolfom opäť o rok!

Deň komplimentov

Dňa 24. januára si pripomíname Deň komplimentov. Keďže termín tohto dňa bol v nedeľu, my sme aktivity uskutočnili v pondelok 25. januára.

Kompliment je **dobromysel'né a priateľské vyjadrenie sa k inej osobe či o nej, ktorý vyzdvihuje niečo, čo sa nám na nej obzvlášť páči, čo na nej oceňujeme.** Môže pritom ísť o jej **osobné vlastnosti, či výkony,** alebo vonkajšie znaky, napr. **vkusné oblečenie, príťažlivý vzhľad.** Všetci sa **občas potrebujeme cítiť dôležitými** a **úprimný kompliment** je na to **ľahkým prostriedkom.** A tak sa snažme nielen dnes vyjadriť kompliment, ktorý budeme myslieť úprimne.

Do schránky na vrátnici školy bolo vhozených niekoľko lístkov, ktoré obsahovali komplimenty. Z nich vyberáme:

Páči sa mi ako spievaš.

Máš pekný sveter.

Dobre tancuješ.

Pekne tancuješ.

Pekne píšeš.

Máš pekný peračník.

Vieš dobre hrať futbal.

Máš dobré srdce.

Ďakujem, že mi nosíš domáce úlohy.

Si dobrý kamarát.

Máš pekné oblečenie.

Si veľmi múdry.

Rada ťa počúvam, keď niečo hovoríš.

Vždy vieš správne odpovedať na otázky.

Si dobrá športovkyňa.

S tebou sa cítim dobre.

Si milá.

Vieš krásne kresliť.

Máš pekné vlasy.

Páči sa mi, že každému pomáhaš.

(Mgr. Katarína Kutná)

Jazyková poradňa

Chodíme pre chlieb alebo po chlieb?

V jazykovej praxi sa často stretávame s váhaním pri používaní predložiek **pre** a **po**. Z hľadiska jazykovej kultúry sa predložka **pre** nesprávne používa najmä v prípadoch ako: ísť **pre** chlieb, poslať **pre** noviny, ísť **pre** lekára...

Pri slovesách pohybu je však základnou predložkou, ktorou v spisovnej slovenčine vyjadrujeme účel, resp. cieľ činnosti, predložka **po**. Nie je správne ju nahrádzať predložkou **pre**, ktorá je základnou predložkou na vyjadrenie príčiny. Predložka **pre** vyjadruje účel len v ustálených spojeniach (napr. chovať **pre** krásu, pre kožušinu, poistiť **pre** prípad poistenia), medzi ktoré uvedené príklady nepatria.

Správne sú teda vyjadrenia: ísť po chlieb, poslať po noviny, ísť po lekára...

Môžeme používať spojenie "nerezový riad?"

Pomenovania *nerezový riad*, *nerezová miska*, *nerezový nôž*, s ktorými sa môžeme stretnúť napr. v katalógoch, nezodpovedajú spisovnej norme slovenského jazyka. Prídavné meno *nerezový* je odvodené od českého slova *rez*, resp. *rezavět*, *rezivět*, čo po slovensky značí *hrdza*, *hrdzavieť*. **Správne utvorené slovenské pomenovanie nahrádzajúce český výraz *nerez* je *nehrdzavejúca oceľ***. Namiesto tohto dvojslovného pomenovania môžeme v slovenčine použiť aj výraz *antikoro* (podstatné meno stredného rodu s latinským základom) a od toho utvorené prídavné meno *antikorový*. Takže v spisovnom jazyku máme *riad z nehrdzavejúcej ocele alebo antikorový riad*; misku z nehrdzavejúcej ocele alebo antikorovú misku...

(Spracoval: D. Korytko)

Lyžiarsky výcvik

Ani v tomto školskom roku nesmel chýbať lyžiarsky výcvik, ktoré sa zúčastnili žiaci 7. ročníka. V tomto roku nastala zmena, „lyžiarak“ bol zadarmo, a tak sa ho mohlo zúčastniť viac žiakov ako po minulé roky.

Po polročnom vysvedčení sme sa zbalili a v termíne od 1. – 5. februára sme sa vybrali

 najmama.sk

brázdiť svahy v Litmanove.

Ubytovaní sme boli v neďalekých Ľubovnianskych kúpeľoch.

Dozor nám robili pani učiteľka Kačuňová a p. zástupkyňa Strapoňová a páni učitelia Kožuch a Siksa.

Aj napriek tomu, že snehu bolo málo, svah bol dobre pripravený, a tak sme si na lyžiach a snowboardoch užili. Okrem iného aj dostatok pádov.

Plní zážitkovsme sa neradi, ale predsa, museli vrátiť do reality - do školských lavíc.

Ďakujeme učiteľom za trpezlivosť a čas a p. učiteľovi Siksovi za organizáciu lyžiarskeho výcviku. (M. Jacko, VII. B)

Medzinárodný týždeň priateľstva

Priateľ – je to najcennejšie, čo máme.

Týmto heslom o priateľstve a ešte mnohými inými si žiaci našej školy pripomenuli Medzinárodný týždeň priateľstva. V tomto školskom roku sa aktivity realizovali v poslednom februárovom týždni od 22. 2. 2016 do 29. 2. 2016.

Týždeň priateľstva sme začali rozhlasovou reláciou, prostredníctvom ktorej sa žiaci dozvedeli harmonogram týždenných aktivít. Prezentáciami sme žiakom priblížili význam priateľstva. Priateľstvo sme umocnili reťazou, ktorú žiaci

vytvorili z balónov s menami svojich kamarátov. Tak vzniklo symbolické puto medzi žiakmi našej školy. V závere týždňa žiaci vytvorili nadrozmerný plagát s odkazmi pre priateľov.

Pevne veríme, že puto priateľstva žiakov našej školy vydrží čo najdlhšie. (koordinátorky primárnej prevencie závislostí)

Svetový deň vody

„Cenu vody objavíš len keď vyschnú studne“.

Dňa 22. marca sme si v našej škole pripomenuli Svetový deň vody. Celý deň sa niesol v znamení modrej farby- symbolu vody. Žiaci a učitelia prišli oblečení v modrej farbe. Počas dňa boli pripravené rôzne aktivity zamerané na význam vody, dôležitosť vody pre život na Zemi a jej ochranu. Pred vyučovaním si žiaci pozreli zaujímavú prezentáciu a animované rozprávky o vode. V rozhlasovej relácii sa oboznámili s Európskou chartou o vode a s Desatorom o vode. V spolupráci so školskou jedálňou mali žiaci zabezpečený pitný režim- bylinkové čaje a ochutnávku minerálnych vôd.

S poslaním tohto dňa sa mohli žiaci oboznámiť prostredníctvom nástenných novín v priestoroch školy. Výtvarné práce najmladších žiakov „ Kvapôčka vody“ zobia vestibul školy.

Zodpovední koordinátori :

Zdravá škola

I. stupeň - Mgr. Dana Hruškociová, II. stupeň PaedDr. Lenka Puciová.

Primárna prevencia závislosti: Mgr. Katarína Kutná.

Environmentálna výchova

I. stupeň - Mgr. Eva Ruskovská, II. stupeň - Mgr. Branislav Soták.

Priestor pre nováčika – rozhovor s novým učiteľom

Rozhovor so staronovou p. učiteľkou Mgr. Janou Nagyovou.

Ako vnímate žiakov našej školy?

Som veľmi spokojná, žiaci sú veľmi milí.

Aké máte záľuby?

Všetok môj voľný čas zaberá moja dcéra, ale rada plávam a bicyklujem.

Ktorý predmet by ste chceli učiť, keby ste neučili biológiu?

Baví ma matematika, takže asi toto.

S ktorým učiteľom si najviac rozumiete?

Najviac si rozumiem s p. učiteľkou Breckovou, keďže bývame v tej istej dedine a dobre sa poznáme.

Prečo ste sa rozhodli byť učiteľkou?

Už od detstva som chcela byť učiteľkou, takže sa mi splnil sen.

Ktorá je vaša obľúbená kniha? Prečo?

Naposledy som čítala Harryho Pottera, ale obľúbenú knihu nemám.

Ktorý je váš obľúbený film?

Zápisník jednej lásky.

Ktorá je vaša obľúbená farba?

Červená, pretože vyjadruje vášeň a eleganciu.

Pani učiteľke veľmi pekne ďakujeme!

(Spracovali L. Kmit'ová, B. Hričinová, VII. B)

Tvorba z nášho srdiečka

Ružový kvet

„Vstávaj Katie!“ zakričala mi nad hlavou macocha. „Hm,“ zamrmlala som zasnívane. Všimli ste si? Presne tak, mám macochu a nie normálnych rodičov. Tento príbeh je o mne. Volám sa Katie a mám 10 rokov. Moji rodičia mi zomreli, keď som mala štyri roky. Mama dostala rakovinu. Síce s ňou tvrdo bojovala, no nakoniec zomrela. Môj otecko bol veľmi zúfalý, lebo mamku nadovšetko ľúbil a nemohol zniesť, že ju už nikdy nepohládí po jej plavých kučerách a ani že jej nedá posledný bozk. Otec zomrel týždeň po tom, ako moja mama. Od žiaľu a smútku. No a ja som ostala na svete sama. Sociálna služba ma odniesla do detského domova a mesiac na to si ma vzala macocha. Spočiatku bola milá a dobre sa o mňa starala. Po dvoch mesiacoch ukázala svoju pravú tvár. Začala ma biť a dávala mi domáce práce, čím viac, tým lepšie. Stala som sa jej slúžkou. A aby toho nebolo málo, mala aj malú, rozmaznanú, drzú dcérku menom Agáta.

Ony dve mi stále kričali do tváre čo mám robiť. Z môjho detstva si nepamätám veľa. Najviac si pamätám mamičku a ocka, ako mi každý večer čítali rozprávku na dobrú noc. Tá rozprávka sa volá Popoluška. Veľmi som si tu rozprávku obľúbila. Aj kvôli tomu, že sa s hrdinkou z tohto príbehu veľmi podobáme.

Mám krátke kučeravé vlásky a väčšie sivé oči. Úsmev nie je široký a nemám dokonalé zuby. Keď sa raz za stovky rokov usmejem, macocha na mňa sipí, nech ich skryjem, lebo sú otrasné. Postavu mám chudú. Obliekam sa do starej, smradľavej zástery, v ktorej každý deň upratujem.

Nevýhodou rozprávok je, že im ľahko uveríme. Myslela som si, že budem šťastná po boku mojich rodičov a že aj mňa si raz odvedie princ na bielom koni, ale vidíte, čo sa so mnou stalo. Dnes je to už šesť dlhých a bolestivých rokov odvtedy, čo mi zomreli rodičia.

„Do práce, hlupaňa, inak poviem mame, že sa flákaš!“ Zakričala na mňa moja nevlastná sestrička Agáta, ktorá je na mňa vždy takto milá. Agáta je pekné, no náročné dievča. Má hnedé dlhé, rovné vlasy. Jej oči majú zelenkastú farbu. Úsmev má široký s dvoma radmi rovných bielych zubov. Agáta je vždy elegantne oblečená. Postavu má chudú. Na prvý pohľad vyzerá milo a láskavo, ale keď je sama alebo so mnou, zmení sa na rozmazanú a panovačnú príšeru. Jej matka je ešte horšia. Nenávistná a veľmi zlá žena. Jej slová režu uši a niekedy dokonca znepríjemňujú deň. Keď som si na to spomenula, vzdychla som smutne: „Ach, ako mi chýbajú moja drahá mamička a otecko.“

„Katie!“ skríkla macocha, „myslím, že som ti nedovolila oddychovať!“ S plačom som chytila metlu do ruky a začala znova zametať.

Keď som skončila s prácami, bol večer a macocha mi drzo odvetila: „Chod' sa umyť, prezleč sa do pyžama a na posteli máš položený krajec chleba a hlavne zasa nerev!“ Poslušne som urobila to, čo mi nakázala macocha. Krajec chleba bol tvrdý a očividne podľa chuti aj starý, no bola som taká hladná, že mi to bolo jedno. Ako som išla spať pozrela som sa na rodinnú fotku. Bola položená na

nočnom stolíku vedľa mňa. Na fotke sme boli všetci šťastní a v jednom objatí. Usmiala som sa, ale hneď potom som sa znova rozplakala. Ľahla som si, ale vzlyky a plač som nedokázala potlačiť. Práve naopak, plakala som viac a viac. Tak veľmi som ich potrebovala, tak veľmi som potrebovala aby ma niekto objal, pohladkal po hlave a povedal mi: „Katie, miláčik bude to dobré. Nezabudni, že ťa vždy budeme ľúbiť.“ Stále som plakala. Po chvíli mi na dvere zabúchala macocha a tým naznačila, že musím ísť spať. Nakoniec som zaspala so slzami v očiach a s kameňom na srdci.

Ráno mi znova stála nad hlavou macocha a kričala: „Dievčisko! Ty ešte spíš?! Ako si to dovoľuješ?“ Určite som zaspala, keď takto kričala. Rýchlo som utekala do kúpeľne, umyla sa a obliekla do starej zástery. Ješť nepripadalo do úvahy. Agáta sedela za stolom a jedla koláčiky, nemohla som sa prestať na ňu vynadávať. Bola som taká hladná, no musela som zaťat' zuby. „Čo na mňa stále pozeráš, hlupaňa!“ zaškriekala na mňa Agáta, „chod' upratovať a nezízaj už na mňa.“

Zronená a hladná som pozametala, vyprala šaty, poorala záhradu, nakrmila ošípané a hydinu za domom. Vždy, keď som pri zvieratkách, tak upustím uzdu fantázii a predstavujem si, že som s rodičmi. No to sa nikdy nestane.

Keď som všetko dokončila, prišla som za macochou a povedala jej: „Už som dokončila všetko, čo ste mi nakázali. Môžem sa ísť najesť alebo si oddýchnuť?“ „Ani nápad! Ty nevieš, že k nám zavíta drahý pán starosta?“ „Čože? Nie, kto by mi to asi povedal?“ odvetila som. „Nebud' drzá, dievčisko jedno! A aby si neurobila náhodou nejakú scénu, za ktorú by som sa asi doživotne hanbila, tak ťa zamknem do pivnice.“ Povedala pokojne macocha. „Nie, prosím! Ja sa bojím tmy!“ vrieskala som. Rozbehla som sa, no macocha bola aj na toto pripravená, chytila ma za ruku a silno ňou trhla. „Pohni sa!“ prikázala mi. Vzlykala som, ale ona to ignorovala. Hodila ma na zem do pivnice a zamkla zámok veľkým starým zhrdzaveným kľúčom. Potom som

počula len kroky za dverami, ktoré sa vzd'alujú. Skutočne ma tu nechala. Nemohla som tomu uveriť. Bola som tam sama, nevládala som, hladná, vystrašená a k tomu asi zranená. Tá ruka ma neskutočne bolela, chytila som si ju a skúsila ňou hýbať. Ako som už prestala dávať pozornosť ruke, pozrela som sa okolo seba. Čierno-čierna tma, taká tmavá, že ani svetlo cez ňu neprenikne. Počula som praskot. Zľakla som sa a rýchlo som sa snažila nahmatať kľučku. Nič som nenašla. Nepohlo sa nič. Bolo tam len hrobové ticho. Nepočula som nič, iba vlastný dych a buchot vlastného vystrašeného srdca. Keď som nevedela čo robiť, ľahla som si na zem a skrčila som sa. Cítila som sa viac osamelo, ako inokedy predtým.

Nemala som na svete už nikoho. Rodičia mi zomreli. Starých rodičov som nepoznala a tetu s ujom nemám. Ostávala mi iba macocha, ktorá ma nikdy neľúbila a ani ma nikdy ľúbiť nebude. Náhle ma z môjho bdenia vyrušil mužský hlas. Prišiel starosta. Začala som kričať a búchať na dvere: „Pomoc! Pomôžte mi niekto!“ „Čo to bolo?“ počula som tlmený hlas pána starostu. „Ale nič, pán starosta. Deti sa hrajú von.“ Hneď zahovárala macocha. Po tom som počula len výkrik a rýchle kroky k mojím dverám. Myslela som si, že ma konečne pustia. Bol to ohromný omyl. Otvorila macocha a vrieskala: „Ty odporne dievčisko!! Ty si mi rozbila moju vzácnu vázu!“ „Nie! Ved' som bola celý čas vonku!“ prekvapivo jej hovorím.

„Ty ved' ja ti ukážem!“ leskli sa jej oči od zlosti. Schytila ma za ucho a ťahala, až do obývačky. Asi zabudla, že v obývačke sedí prekvapený pán starosta. „Au!“ kričala som na celý dom. Starosta sedel ako omámený. Macocha ma zohla až ku črepom a povedala: „Určite si to urobila ty!“ „Neurobila! Prosím verte mi!“ stála som si za svojím. Všimla som si Agátu, ako nazerá do obývačky a vytreštila oči na črepy, ktoré ležali na zemi. Bolo mi jasné, že to urobila Agáta. Macocha ma hodila na zem a starostu odprevadila z domu s úsmevom. Keď sa ku mne vrátila, pozrela na mňa a udrela ma silno po tvári.

Bol to nečakaný úder plný nenávisť. Skrčila som sa a po lícach mi stekali slzy. „Aby si vedela to všetko teraz hneď poupratuješ a podľa toho, ako si začínaš dovoľovať ťa budem musieť trochu aj skrotiť!“ povedala s nepričettým úsmevom na tvári. Chytila som metličku a dala sa do práce. Videla som prichádzať ku mne tú zradkyňu Agátu. „Prečo si sa nepriznala? Ved' si dobre vedela, že by ti nič neurobila,“ smutne som povedala. „No to určite! Pred starostom by ma vyhrešila! Radšej buď ticho, lebo to oľutuješ!“ odpovedala so zlomyseľným úsmevom. Keď odišla, priala som si, aby ma niekto z tejto nočnej mory vyslobodil. Toto však bola skutočnosť. „Idem na nákup, Agáta! Budeš dávať pozor na Katie a keď už nebude mať čo robiť, zamestnaj ju niečím!“ zakričala macocha do Agátinej izby. Videla som, ako odchádza. Pomyslela som si: Mám šancu ujst'. Už pre nich nebudem myslieť robiť!

Zdalo sa mi to ako obrovská šanca k novému a lepšiemu životu. Pustila som handru, rýchlo som pobehla k dverám a otvorila ich. Slnko ma páliło na tvári. Dlhú som nepocítila na svojich bledých lícach jasné slnečné lúče. Rozbehla som sa pred dom a krátkym zakývaním som sa rozlúčila so zvieratkami na záhrade, ktoré mi v mojom krutom živote boli jedinými priateľmi. Ešte nachvíľu som zaváhala, ale potom som smelo vykročila po chodníku.

Túlala som sa sem a tam. Nič mi nevravelo, že sa mám vrátiť naspäť. Došla som k malému jazierku. Bola som unavená a hladná. Začalo mi škvркаť v bruchu a bola som strašne slabá. Hlad, únava a teplo ma donútili ľahnúť a oddýchnuť si. Bolo mi jedno, že ležím na tvrdej zemi a ľudia na mňa vyvaľujú oči. Zaspala som. Keď som sa zobudila, ležala som vo veľkej posteli s tou najjemnejšou prikrývkou, akú som kedy videla. Všade voňalo sladké pižmo. Rýchlo som vstala, lebo táto izba určite nebola v našom dome. Všimla som si pána, ktorý stál vo dverách a s úsmevom na mňa hľadel. „Neľakajte sa. Mám vás odprevadiť do obývačky môjho pána,“ povedal. „Ale, vy.... kde... to som?“ Nevedela som nič zrozumiteľné zo seba dostať. „Na otázky nemôžem

odpovedať. Prosím, poďte so mnou.“ Ešte stále sa usmieval. Nemohla som uveriť, že niekto sa na mňa úprimne usmieval. Ukázal mi, že sa mám poponáhľať. Nemala som na výber. Išla som tesne za ním. Šli sme po dlhej chodbe. Na každom rohu som videla pár obrazov, na ktorých boli zvyčajne len muži a na hrudi mali pripnutú malú medailu. Došlo mi, že je to nejaký znak hrdosti alebo za nejaké skutky, ktoré urobili. Bolo mi to povedomé. Na zemi bol mäkký červený koberec. A bol taký jemný. Prišli sme do obrovskej izby, ktorá mala veľký luster, ale veľmi sa mi páčil. V tej izbe boli na stenách znova obrazy mužov a žien, ktorí vyzerali tak hrdo, ale aj tak veľmi priateľsky. Na stoličke oproti mne sedel muž, ktorý hľadel von oknom, takže som mu nevidela do tváre. Bol mi veľmi povedomý. Otočil sa a usmial sa. Pozerala som na neho a vtedy mi to došlo. Bol to pán starosta, ktorý k nám prišiel. Nevedela som vydať zo seba ani hlások, až kým som sa nepokúsila niečo povedať: „Ja... ako...Čo sa stalo? Prečo som tu?“ nijako mi to nedávalo zmysel. „Počkaj Katie, priveľa otázok,“ povedal spokojne. „Chápem, že nerozumieš a máš aj strach, ale dovoľ mi to vysvetliť.“ Bola som v šoku. Ale aj tak som povedala, nech mi to vysvetlí, „Katie, keď som k vám prišiel na návštevu, počul som zvuky z pivnice a vedel som, že mi tvoja adoptívna mama klame. Posadila ma na gauč a videl som, aká nahnevaná išla smerom ku pivnici. Ihneď mi prišlo na rozum, že niekoho tam ukrýva a priniesla teba. Prepáč mi, ale bolo neskutočné, ako zareagovala na jednu starú rozbitú vázu na podlahe. Videl som, že niečo tu nie je v poriadku. Chcel som sa prihovoriť, ale ona ma vyhodila a hneď na to som počul plač. Bila ťa a to mi nepoprieš. Nad všetkým som rozmýšľal. Napadlo mi len jedno - že ťa od nich zoberiem a vychovam ako vlastnú. No keď som tam osobne prišiel, tvoja adoptívna mama si ani nevšimla, že si preč. Bolo to smutné. Hneď na to ma ľudia zavolali, že nejaké dievča spí na zemi pri jazierku. Bola si to ty. Zobral som ťa k sebe a mám v úmysle ťa tu nechať

a vychovať ťa. Tvoja macocha bude pracovať tu a Agáta jej bude pomáhať.“
porozprával mi, no a ja som tomu nemohla uveriť.

Sedela som tam a nenašla som vhodné slová. „Chápem, si v šoku,“ smial sa.
Zdvihol ruku a pribehol usmievavý pán a starosta mu povedal: „Prosím ťa,
dones jej šaty a hosťovskú izbu v ktorej spala nachystaj, pretože od teraz je to
jej izba.“ Usmievavý pán prikývol.

„Prepáčte že nič nehovorím, ale nemôžem tomu uveriť,“ usmievala som sa tak,
ako som sa už dávno neusmievala.

Môj život sa zmenil. „Katie, pod' sem,“ zakričal na mňa starosta. Rýchlo som
k nemu pribehla a ukázala som sa mu v šatách. Pousmial sa. Všimla som si, že
v ruke niečo držal, ale pozrela som na neho a on povedal: „Katie, zlatko, ty si
odteraz moja dcéra a ja som tvoj adoptívny otec. To, čo ti teraz dám znamená,
že v budúcnosti prevezmeš moje miesto starostu.“ Zaskočilo ma to. Čakala
som, čo sa bude diať. Bola to brošňa známeho Ružového kvetu, ktoré nosili iba
výnimočné ženy. Držal ho v ruke a podal mi ho. Bola som nesmierne šťastná,
že aj môj život je ako rozprávka so šťastným ružovým koncom.

(Lucia Pristášová, VII. B)

Stratená láska

Vonku sniežik padá
a mráčik vločku hľadá.
Mesiáčik a slniečko si listy posielajú
a nekonečnú lásku hľadajú.
Mráčik vločku našiel,
lásku nekonečnú vynašiel.

Zrada

Keď počujem slovo láska,

moje srdce praská.
Všetci mi hovoria,
že moja láska jediná
nie je taká nevinná.
Srdce mi zlomila
a ohavným činom sa previnila.

(Kristián Pražil, VII. C)

Zaujímavosti z diania v našej škole

Vo štvrtok 17. marca sa uskutočnilo školské kolo recitačnej súťaže Hviezdoslavov Kubín v II. a III. kategórií.

III. kategória – POÉZIA 1. miesto: **Alexandra Kačuráková, IX. A**

PRÓZA 1. miesto: **Lucia Pristášová, VII. B**

2. miesto: Ema Hvozdíková, VIII. B

II. kategória – PRÓZA 1. miesto: **Viliam Pristáš, V. C**

2. miesto: Katarína Ferenčíková, V. B

3. miesto: Sofia Rozmanová, VI. C

4. miesto: Laura Ferková, VI. C

Hana Hvozdíková, VI. B

Bianka Brindová, VI. B

Žiačky z prvých miest postúpili na okresné kolo, ktoré sa bude konať 7. apríla 2016 v Trebišove.

V CVC v Trebišove sa konalo **okresné kolo Olympiády z fyziky**, ktorého sa zúčastnili dvaja žiaci z VIII. A triedy.

Anna Remenická – 2. miesto

Jakub Popovič – 4. miesto

Pytagoriáda – okresné kolo

8. ročník – 1. Miesto – Anna Remenická, VIII. A

7. ročník – 1. Miesto – Benjamín Ďubek, VII. A

6. ročník – 3. Miesto – Ema Kmecová, VI.

Okresné kolo Dejepisnej olympiády

A. Remenická – VIII. A – 1. Miesto

V Košiciach sa konalo **krajské kolo Olympiády z dejepisu.**

Anna Remenická – VIII. A – 13. miesto

Vesmírny projekt Odysseus

Náš žiak, Jakub Popovič z VIII. A triedy, sa zúčastnil v termíne od 4. – 8. apríla 2016 medzinárodného projektu Odysseus.

Je to projekt, ktorého úlohou je inšpirovať mládež z celej Európy a zapojiť ich do objavovania vesmíru.

Jakub, spolu s tromi ďalšími spolužiakmi z iných škôl východného Slovenska vytvorili tím, ktorý bol úspešný a ako jediný zo Slovenska sa prebojovali do medzinárodného semifinále v Prahe.

Jakubovi držíme palce!

Zasmejme sa

Aj toto sa deje na ZŠ Obchodnej ☺

Slovenský jazyk

Učiteľ: Kto napísal poviedku Do konca?

Žiak: Jozef Cinger Tajkovský!

Geografia - písomka

Učiteľ: Vymenuj svetové náboženstvá.

Žiak: Svätá zem.

Učiteľ: Vymenuj zaujímavosti týkajúce sa Afriky.

Žiak: Ťaží sa tam jedlo a pestujú sa diamanty.

Učiteľ: Aké je to subtropické počasie?

Žiak: Veľmi mokré.

Občianska náuka

U hovorí žiakovi: Vymenuj práva dieťaťa.

Žiak odpovedá: Právo na život, právo na sviňu.

Biológia – záber na lebku

Učiteľ: Čo sa nachádza vo vnútri?

Žiak: Črevá!

Dejepis – písomka

Učiteľ sa pýta: Z čoho financoval Matej Korvín svoju armádu?

Žiak: Z eurofondov.

OZNAMY

Stále prebieha **zber papiera**. Ten môžete odovzdať každý deň od 7:00 do 8:00 v zbernej miestnosti pri kotolni.

Školská knižnica je otvorená v stredu a vo štvrtok od 8:00 do 16:00.

ULIEVACÍ KUPÓN

Meno a Priezvisko:	Trieda:	Podpis učiteľa:
Dátum: -----	Pečiatka školy	
■		

Nezabudnite, že kupón platí len opečiatkovaný!!!